

ГЛАВА ПЪРВА

БЕЗСМЪРТНА ПРИСЪДА

На следващата сутрин Баба Яга се събуди за пореден път с неустовното желание да умре. С това изречение можеше да започне абсолютно всеки нов ден за прочутата вещица. Поне от няколкостотин години копнееше да дойде сутрин, в която да не се събуди. Или да не го стори поне в този втръснал ѝ свят. Не бе иззубила напълно надежда, въпреки че заради едно могъщо проклятие тя нямаше как да умре.

Когато не се беше успала за задачите си или нямаше прекалено тежък махмурлук, че да се занимава с глупости, тя правеше нов опит да умре. Беше пробвала десетки хиляди начини, дори по няколко пъти. Разочарованието беше винаги едно и също — и този ден трябваше да го преживее.

Имаше честта да бъде най-голямата жертва на ревнивата Мора. Останалите съпругата на Чернобог ги мореше, а на Яга отказваше от векове достъпната за всяко живо същество благодат. Да умре, за магьосницата звучеше като невъзможен дар, като недостижима мечта, като забранен плод, макар тя самата да избягваше плодовете и да ги допускате в себе си само във ферментирал и дестилиран вид.

Ревнивата жена на господаря на подземното царство я бе проклела на вечен живот, след като веднъж преди хилядолетия нашата суицидна понастоящем героиня умря. Разбира се, тогава тя съвсем не искаше и дори не очакваше смъртта. По онова време не беше никаква баба, а приказната Ягодка. Свежа, красива,

с устни, сочни и ароматни като плода, кръстен на нея. Очите ѝ бяха толкова красиви и дълбоки, че беше еднакво неприлично за всеки мъж да се вторачи както в тях, така и в прекрасните ѝ във всяко едно отношение гърди. Краката ѝ бяха дълги и осъществяваха най-танцувалната и заразно изгива походка. Всяка една нейна стъпка бе изпълнена с такава енергия, че Слънцето пребледняваше, докато я гледа, а сетне се шураше да търси салфетка заради поредните си бурни слънчеви изригвания.

Или както казваха хората в Пазарджишко, давали едно време най-високата си оценка за потенциалната булка на сина им, с леко разочарование, че не са открили някакъв кусур у нея: „Нищо ѝ“.

Преди да умре, Ягодка очевидно бе невъзможно красива. Именно това я доведе до Черното царство. Освен с красотата, караца мъжете да умират от нарушено кръвооросяване на мозъка, тя имаше глас, можещ да убеди всекиго на всичко. И не успявайки да си намери мъж, който я заслужава, а и радва окото ѝ така, както тя – неговото, бе впрегнала качества си в измамни дейности. Бе пръснала хиляди сърца, бе съсипала семейства, бе обсебила имоти, бе погубила завещанията и иманетата на работливи хора, имали нещастieto тя да им прошепне в ухото коронната си реплика:

– Кога ще ме водиш на кафе?

Убиха я груги жени. Съюзилa ги бе съдбата на рогаоски, чието съпрузи Ягодка бе зашеметила, прелъстила и чиито колене и вяpност към законните им половинки бе покосила. Възползвала се от тях както си иска, а те все още не можели да го проумеят, заслепени от нейната красота. И прас! – един камък в темето е бил достатъчен, за да секне първият живот на впечатляващата с даденостите си жена.

Но славата ѝ на измамница и разбивачка на сърца я предхождала, където и да отиде. Неслучайно Дудула, жената на Перун, му забранила да приеме прелъстителката в основания от него Перник. Градът все още носи бурния нрав на основателя си. Върховният славянски бог бил изключително недоволен, че не му е позволено да посрещне Ягодка. В знак на протест срещу забрани-

те на жена му славянският бог дори станал отшелник и живял цял век, без да се къпе. Това било ознаменувано с името на едно село на двайсетина километра от Перник – Сирищник.

При Тангра Ягодка също ударила на камък, както камък ударил по-рано главата ѝ. Отишла, все още имайки самочувствието на прелъстителка, изкустителка и жена, на която никои никога не е казал „не“. Тропосала се на дивана му с убеждението, че ще я приеме в неговия загробен божествен свят.

Тук е редно да се коригира една заблуда. Широко прието е да се счита, че Тангра значи Небе. Историците са близо, но всъщност значи Таван. Някои приемат, че Таванът е в смисъл на Небе, но всъщност става дума за съвсем буквално помещение в най-горната част на сграда.

Именно на тавана си Тангра имал студио. От него излъчвал своята радиопрограма. И в студиото си канел гости, за да слушат заедно музика и да обсъждат вълнуващи за тях теми. Събеседниците си настанявал на диван, който според мнозина е прекалено мек с оглед твърдата музика, която звучала там. Но той намигвал, защото контрастът в твърдостта не е случаен.

– Каква музика слушаш? – попитал Тангра своята приказно красива и прясно умряла гостенка.

– Каквато кажеш. Всякаква – без да се замисли, рекла Ягодка един от възможно най-грешните отговори.

За да тества доколко всякаква музика слуша, Тангра ѝ пунал иронично „Добре дошли в Ага“ от британската музикална формация „Венъм“. Само след няколко секунди все още крехката Ягодка избягала от Тавана на Тангра, очевидно съжалявайки за отговора „всякаква“ и обяснявайки се нелепо:

– Имах предвид всякаква – българска, сръбска, гръцка, турска, това не е музика твоето – извикала ужасено тя, тичайки наголу по стълбите с все още красивите си крака и череп-кабриолет.

Хиляди години по-късно Баба Яга бе преминала през повече фази на личностно развитие, отколкото която и да е вечно претърпяваща Аза си претенциозна поп звезда. Измамната прелъс-

мителка бе минала през далеч по-мрачни поприща – детейдка, черна магьосница, проклела хиляди на страдания, ужаси и загуби, шофьорка на такси-копърка с „помпичка“ за завишаване на сметките. Гневната фаза бе последвана от гузна, през която Ягодка се опита да поправи щетите си, макар това да бе практически невъзможно. В нея се биеха добрина и злина, покаяние и гняв от прокобата да старее безкрай. Вършеше злодеяния и се опитваше да ги поправя, защото разполагаше с безкрайно много време да сменя мнението, нагласите и светогледа си.

Заради изядените в миналото деца гузната Баба Яга изобрети шоколада, та живите малчугани да му се радват. Е, и имаше за любовник зъболекар тогава, което донесе и известен финансов стимул, но основно искаше да радва децата.

Митичната вещица премина през много житейски етапи, мина през много любови, омрази, престъпни занимания и полублагородни реванши. С вековете определено узря и насочваше енергията и безкрайното си време ако не в полезни дейности, то поне в минимално вредни.

Гледаше да мами хора, които мамят грузи. Гледаше да трови хора, които тровят грузи. С магията си помагаше на безпомощни, когато се чувстваше крайно мила. А с нелегалното си такси вече цакаше в сметката само съмнителни чужденци. Те идваха в България често с нечисти мотиви, най-често към красиви, но бедни български жени с предложения за работа в чужбина, която се оказва далеч от обещания достоен и доброволен труд.

Трудно може да определим Баба Яга като положителен герой с оглед чудовищните постъпки в по-ранните години, белязали нейния образ във всевъзможните, понякога изопачени приказки от миналото. Но поне днес тя изглеждаше като почти реабилитиран затворник. Е, нямаше килия в обичайния смисъл на думата, но времето беше нейният затвор.

Излежавахе доживотна присъда. С една уловка. Тя никога нямаше да свърши.

Та както стана ясно, Баба Яга се събути за пореден път с не-

истовото желание да умре. За да се ободри, запали дежурните двайсет цигари наведнъж.

Докато не бе заобиколена от то̀тло̀нев дим, до нея стигаха количества кислород, които стимулираха процесите на гниене. За нея вредният за хората навик бе всъщност полезен. Опушването бе нещо като мумификация. Баба Яга беше безсмъртна, но това не означаваше, че през хилядите години не бе добавила малко повече от няколко бръчки към признаците на стареене.

Всъщност Ягодка беше доста трудна за гледане. Приличаше на смокиня, обърната наопаки и потопена в грес. В нейния външен вид се срещаша естественото стареене от хилядолетия, не по-малко дълголетните вредни навици, влиянието на ултравиолетовите лъчи на Слънцето и не една и две дефектирали магии. Но въпреки неоспоримо потресаващия си вид вещицата имаше някаква странна харизма и колкото и да шокираше с визията си, толкова и донякъде очароваше.

Докато анализираше за пореден, милионен път разпада на своята плът, ѝ хрумна нов опит за самоубийство. Надеждата, че ще е успешен, отдавна липсваше, вече беше по-скоро някаква рутина, безполезен ритуал, сравним с миенето на зъбите сутрин, но без свежия дъх с трайност двайсетина минути. Именно „свеж дъх“ бе заглавието на днешния опит на старата магьосница да сложи край на безсмъртието си.

Тя отиде до пералнята, бръкна в една шарена кутия и извади нещо, приличащо на възголемите желирани бонбони, дето ги ягат американските деца. Те не могат да ягат нормални желирани бонбони, техните трябва да са с размер джъмбо. Но не беше лакомство от захар, желатин, оцветители и ароматизанти. Оказа се, че Баба Яга държи в ръцете си желатин, оцветители, ароматизанти и химическа отвара с основна мисия да отстранява петната от грехите. Капсула за пране.

Хапна я и почна с досада да я джвака. Отдавна нямаше истински зъби, но синтетичното чене свърши чудесна работа при разкъсването на мембраната. Концентрираната течност изпълни устната ѝ кухина и леко защита гърлото на Ягодка. Цяло

чудо бе, че има изобщо някаква сензитивност в устата си, но тя усети аромата на океански бриз, както бе изписано на кутията. Всъщност океанският бриз обикновено миришеше на спекли се на слънце водорасли, медузи и... Няма значение на какво още! Важното е, че Ягодка преглътна капсулата, пристърга ѝ в стомаха, но не умря.

– То се е видяло, и днеска ще го живея – въздъхна Баба Яга и се премени за излизане.

Беше 3 март и щеше да отпразнува Деня на Освобождението на България от османско иго по обичайния за последните години начин. След като ѝ се скъса анцугът за ходене до връх Шипка, тя прекарваше деня в любимата си пивница, вдигайки наздравци за България и спорейки. Ту твърдеше, че Русия, Руската империя и Съветският съюз са дали много на народа ни, ту твърдеше, че без презръдката с Дядо Иван България щеше да е една нормална, дори читава страна. Винаги зависеше кой е наличен за споровете, така че тя да заеме противната страна.

В 9:20 сутринта за разочарование на жадната за спорове и скоросмъртница Ягодка в приказната кръчма „Дъното“ беше само собственичката на забедението Данка. Бившата самогива миеше чаши, докато пие кафе и пуши електронна цигара.

– Тия миришат на куче под дъжд, търкаляло се в конски тор – заяви новодошлата посетителка, вместо да честити празника.

– Запали пет от твоите и няма да го усещаш – не ѝ се върза Данка. Тя нямаше да издържи в кръчмарския бранш, ако се връзваше на претенциите, хапливостите, споровете и душевните прищевки на клиентите си.

– Аз и сега не го усещам, казвали са ми – упорито продължи темата Баба Яга.

– Днес си изключително лъчезарна – отбеляза самогивата, като изми последната чаша, подсуши я и наля сто-двеста грама скоросмъртница в нея.

– За България! Явно ми е писано да изгния тук! – вдигна саркастичен тост Ягодка.

Домакинката капна една капачка от ракията в кафето си и отвърна на тоста. Двете отпиха и се смълчаха. Самодивата бе свикнала на гости по всяко време, митичните и приказни герои нямаха нормалните биологически часовници или пък чувството за благоприятие на типичните хора, така че да изчакат да стане поне 10:30, преди да посегнат към твърдия алкохол.

– Нещо няма никой още – отбеляза очевидно Ягодка и се изкашля.

– Нов парфюм? – изненада се Данка, явно подушвайки океанския бриз от последния опит за самоубийство на клиентката си.

– А, капсула за пране пробвах.

– И?

– И пак не умрях.

– Блазе ти. Аз, като стана, умирам от глад, но ако хапна дори фъстък, почват едни киселини, дето ме мъчат цял ден.

– Остаряваш – затвърди майсторството си по казване на очевидно Ягодка.

– Кой ме би в тъпата глава да се омъжвам. Още можех да съм си вечно млада, красива и да си таниувам голо хоро в горите с други свежи момичета. Вместо това радостта ми е, когато затворя тука преди 2 след полунощ и няма кофа с повръщано за чистене – навъси се Данка.

– Животът на самодивите звучи приемливо, но според мен след три дни ще ми писне. Голо хоро, пищене до полуда в лицата на ловци, секачи и браконieri, тук-таме лекуване на някой кекав турист, навехнал крака си – сподели Ягодка.

– Пазехме природата. Закриляхме красотата ѝ, подгържахме баланса между различните твари, а сега...

– Природата е силно нациенена. Красота било. Каква красота има в моя принцип „изяж или бъди изяжен“. Каква красота има, ако си някакво храстче и за да си направиш бебе храстче, ти трябва да накараш сърничка да те изхрупа, за да го изака някъде наоколо. Пълно безумие, съркано от началото.

– Не си права, Яге.

— Права съм, просто нямаме алтернатива. Природата и нейните закони са единствените, които познаваме. Тука е така. Нямаш право на избор, не можеш да реформираш. Ти го каза — вие, магическите същества, сте го назвали това нещо, за да има баланс, да не вземе нещо да изяде всичко друго, да не вземе бай човек да изсече всичко. Човекът също е част от природата. Просто яде повече, ака повече и понякога я размества, за да си построи нещо по-грозно, но в което да има по-малко мухи, защото може да сложи комарник на прозорците.

— Виждам какво имаш предвид. Може би си права. Ето, аз нямах право да променям законите. Влюбих се, рекох, че ще се женя, и трябваше да се простя със самогивските си сили. Каква беше логиката да не мога да продължа да съм си самогива, пък било то женена. Да ми дадат две години майчинство с детето и толкова. Мъжът ми после ме напусна. Бях непрестанно в кръчмите и още си бях красива и свежа, та не издържа от ревност.

— Какво стана с него?

— Остави ни с Миленчето. Щерката. Тя нямаше още четири. Не го помни. Май отиде някъде в странство, не съм се вълнувала.

— И как така се влюби в такъв мухльо?

— Бях пияна.

— Е, нали е дошла сутринта, не се ли усети, преди да си сгледеш живота в съвършената хипи комуна с другите самогиви?

— Е, с него нямаше как да не съм пияна и на сутринта. Но трябваше да се усетя, че ще ме зареже, то си му е в името.

— Кої, бе?

— Трифон Зарезан. Той ме отвори на кръчмарството за негово собствено нещастие. Имахме силна връзка, но с пиенето той ставаше още по-ревнив, а аз — още по-красива.

— Наздраве за невъзможността да променим природата и дори да си поговорим с измислилия тълпите ѝ закони! — отсъди Баба Яга и допи първата си скоросмъртница.